

μᾶς ἐγκαταλείψετε εἰς τὴν ὀργὴν τῶν Ἀγγλῶν. Ζητήσατε ὅ,τι θέλετε, καὶ θὰ τὸ δεχθῶμεν.» — «Τὰ μὲν φρούρια, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσπανός, θὰ τὰ κυριεύσω μετ' ὀλίγον Θεοῦ θέλοντος, ἐν τασούτῳ ὅμως ἀνοίξαι με τὴν πόλιν.» Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι· «Κύριε, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, καὶ θέλωμεν ἐπιστρέψαι νὰ φέρωμεν ἀπάντησιν.»

Καὶ ἐπανῆλθον οἱ πρέσβεις εἰς τὴν πόλιν. Οἱ Ἰσπανοὶ ὄντες τότε ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν αὐτῆς, ἐσταμάτησαν μέχρι τῆς ἐπανόδου ἐκείνων. «Κύριε, εἶπον ἐπιστρέψαντες, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως προσπίπτουσιν εἰς τὰ ἑλεός σου, καὶ σὲ λέγουσιν ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν εἶναι ἡ πόλις αὕτη καὶ τὸ φρούριον, εἰς τὸ ὅποιον ποτὲ οὔτε Γάλλοι οὔτε Ἀγγλοὶ εἰσῆλθον. Τοιοῦτο εἶναι τὸ προνόμιον αὐτῶν χάριν ἀσφαλείας. Ἔχουσι λοιπὸν νόμον νὰ μὴ παραδώσωσι ποτὲ αὐτὸ μήτε εἰς φίλους μήτε εἰς ἐχθρούς, καὶ ν' ἀποθάνωσι μᾶλλον παρὰ νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τινὰ νὰ ἐμβῇ, διότι εἰς αὐτὸ ἔχουσι καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰς περιουσίας αὐτῶν. Ζήτησε χρυσὸν, ἄργυρον, ὑφάσματα καὶ πᾶν ἄλλο, θὰ σὲ δώσωσιν ὅ,τι δύνανται ἵνα μὴ κακοποιήσῃς καὶ ζημιώσῃς αὐτούς. Εὐαρεστήθητι λοιπὸν νὰ μὴ πλησιάσῃς εἰς τὴν πόλιν, διότι ἐνδέχεται μὲν νὰ κυριεύσῃς αὐτήν, ἀλλ' ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ στερηθῇς καὶ σὺ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς, καὶ τότε θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ φονεύσῃς ἄνδρας, γυναῖκας καὶ ἄλλα πλάσματα ζῶντα, ὅσα εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς πόλεως, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν θὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεός.»

Ὁ Πέρο Νίνο συνεκάλεσε τὸ Συμβούλιον ὅπως μάθῃ τί ἔπρεπε νὰ γείνη. Σκεφθέντες δὲ ὅτι καιρὸν ἱκανὸν δὲν εἶχον ὅπως κυριεύσωσι τὴν πόλιν, καθόσον ἦτο πιθανὸν νὰ φθάσῃ ὁ ἀγγλικὸς στόλος, ἐνέδωκαν εἰς τοὺς λόγους τῶν κατοίκων καὶ ἐζήτησαν δέκα χιλιάδας χρυσᾶ νομίσματα· ὅτε δὲ ὁ Πέρο Νίνο διακοίνωσε πρὸς τοὺς πρέσβεις τὴν ἀπόφασιν ταύτην, προσέθετο· «Θὰ μοὶ δίδετε δὲ πρὸς τούτοις ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν δώδεκα ἀκόντια, δώδεκα πελέκεις, δώδεκα τόξα μετὰ βελῶν καὶ δώδεκα σάλπιγγας.» Ἦναγκασμένη ἡ πόλις ἐδέχθη καὶ τὸν φόρον ν' ἀποτίσῃ καὶ τὰ λοιπὰ νὰ ὑποσχεθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν συνεπλήρωσεν ὅλον τὸ ζητηθὲν ποσόν, ἔδωκε τέσσαρας ὁμήρους ἐκ τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν πρὸς τὸν Νίνο.

Τότε ἐσήμανον καὶ αἱ σάλπιγγες, καὶ πάντες, Γάλλοι καὶ Ἰσπανοί, ἐπανῆλθον εἰς τὰ πλοῖα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τούτῳ τὰ πληρώματα τῶν γαλλικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ἅτινα εἶχε προσλάβῃ ὁ ἀρχηγός, διήρπασαν ὅσα κτήνη ἐδωθήθησαν, οἱ δὲ Βρετανοὶ καὶ Νορμανδοὶ ἐπνευθύνοντες εἰς Βρεστ ἐμαίρυσαν τὰ λάφυρα μετὰ τῶν Ἰσπανῶν, καὶ τινες τῶν ἐμπόρων

προεξόφλησαν τὸ ὑπόλοιπον τῶν δέκα χιλιάδων χρυσῶν. Τοὺς δὲ ἵππους ἐπώλησαν εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν. Οἱ νικηταὶ ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ μεγάλων τιμῶν· ἐκεῖ δὲ μαθὼν ὁ Πέρο Νίνο ὅτι ἐζήτησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἔστειλεν ἀξιωματικὸν ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ τοὺς ἡγεμονόπαιδας, καὶ ἀνεχώρησεν. Οὕτω πως ἐτελείωσεν ἡ ἐκστρατεία.

Πῶς δὲ ὁ γενναῖος ναύαρχος τῆς Ἰσπανίας ἐξεπλήρωσε τὰς πρὸς τὴν ὠραίαν χήραν τοῦ στολάρχου Regnault de Trie ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας ἡ εὐγενὴς κυρία εἶχε δεχθῇ μετὰ τόσης πίστεως; Ὁ γάμος ἐτελέσθη μετὰ δύο ἔτη, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα; Τὸ διάστημα τοῦτο δὲν εἶχε παρέλθει ἔτι, ὅτε ὑπασπιστὴς τοῦ Ἰσπανοῦ ἀρχηγοῦ παρουσιάσθη εἰς Fontenay, τὸν ὅποιον ἅμα ἰδοῦσα ἡ δέσποινα ἀνεφώνησεν· «Ἰδοὺ τέλος πάντων τὰ δῶρα τοῦ γάμου· δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ καὶ ὁ Πέρο Νίνο.» Ὁ ὑπασπιστὴς προσκυνήσας ἐδαφιαίως ἐνεχείρισεν αὐτῇ, οὐχὶ δῶρα γάμου, ἀλλὰ τὰ ἐνέχυρα τῆς αἰωνίας πίστεως ἅτινα εἶχε δώσει τῷ Ἰσπανῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα παρεκάλεσεν αὐτὴν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τὸν λόγον αὐτοῦ. Ὅποια ἰσπανικὴ σταθερότης!

Ἰδοὺ δὲ τί εἶχε συμβῇ· τελουμένων δημοσίων ἀγώνων ὁ Πέρο Νίνο εἶδε καὶ ἠγάπησε τὴν δόξαν Βεατρίκην, θυγατέρα τοῦ Ἰνφάντου δὸν Ζουάν, μνηστὴν γέροντος, ὅντινα ὅμως αὐτῇ, ἅμα ἰδοῦσα τὸν γενναῖον ναύαρχον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ λάβῃ εἰς ἄνδρα. Εἰς μάτην ὁ πατήρ δὲν ἐνέδιδεν· οἱ δύο ἐρασταί, προστατευόμενοι καὶ ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, ἦλθον ἱεροκρυφίως εἰς γάμου κοινωνίαν, καὶ τινὰ τῶν ἡμερῶν παρουσιάσθησαν νυμφευμένοι. Ὁ Ἰνφάντης ἀνάψας καὶ κορώσας ὑπὸ ὀργῆς, ἐκλείσεν εἰς φρούριον τὴν κόρην, καὶ ἠθέλησε νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Πέρο Νίνο· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνεχώρησεν ὡς καλὸς πατήρ καὶ τὴν νέαν καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀμοιβὴ τῆς φιλοξενίας, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς διετοῦς ἀδαμᾶστου σταθερότητος τῆς εὐγενοῦς χήρας τῆς Νορμανδίας.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Νομίσματα τῆς νήσου Ἀμοργοῦ καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Διγιάκης, Μινώας καὶ Ἀρκεσίνης ὑπὸ Π. Λάμπρου. Ἀθῆν. 1870.

Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πραγματείᾳ περιέχονται τὰ ἔκτυπα τριακονταδύο ἐκδεδομένων καὶ ἀνεκδότων νομισμάτων τῆς Ἀμοργοῦ, μετὰ περιγραφῆς ἱστορικῆς τε καὶ τεχνικῆς, ὡς συνήθως πράττει ὁ συγγραφεὺς ὁσάκις ἐκδίδῃ τὰς νομισματικὰς αὐτοῦ ἐρεῖς.

νας. Περί δὲ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου προτιμῶμεν πρὸ πάσης ἄλλης κρίσεως νὰ παραθέσωμεν τὴν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιφανοῦς νομισματολόγου K. C. W. Huber, ἣν διὰ μακρῶν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ φυλλαδ. I. καὶ II τῆς Numismatische Zeitschrift τὸν ἰανουάριον τοῦ λήγοντος ἔτους.

«Ἐν Ἀθήναις καλλιεργεῖται νῦν ἡ νομισματικὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ ἀρίστης ἐπιτυχίας. Πολλὰ μέχρι τοῦδε, ὅλως ἄγνωστα ἢ ἀπροσδιόριστα μένοντα νομίσματα, περιγράφονται καὶ ὀρίζονται, ἡμαρτημένοι δὲ ἀποδόσεις ἀνορθοῦνται. Εἰς ταύτας δὲ τὰς μετὰ πόθου ἐξασκουμένας νομισματικὰς μελέτας καταφαίνεται κριτικὴ σπουδαιότης.

«Μεταξὺ τῶν ἀθηναίων νομισματολόγων ὁ K. Π. Λάμπρος, ἕνεκα τῆς διὰ μακρῆς γυμνάσεως ἀποκτηθείσης ἐμπειρίας περὶ τὴν νομισματικὴν τῶν ἀρχαίων, κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Κατὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν περὶ τὰς νομισματικὰς ἀποδόσεις, ὡς καὶ κατὰ τὴν μετ' ὀξυνοίας κατάληψιν τῶν κριτηρίων εἶναι μοναδικός. Πιστεύω ὅτι δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ μετὰ παρρησίας περὶ τοῦ νομισματολόγου τούτου κατὰ τὴν πεποιθήσίν μου, διότι ἡ μετ' αὐτοῦ προσωπικὴ γνωριμία μου χρονολογεῖται ἀπὸ περίπου 20 ἐτῶν. Κατὰ τὴν προτέραν αὐτοῦ διαμονὴν ἐν Κερκύρᾳ ὁ K. Λάμπρος ἐνησχολήθη μετὰ ζήλου περὶ τὴν νομισματικὴν τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς ἀπέναντι κειμένης Ἠπείρου, καὶ συνήθροισεν 4054 ἐκλεκτὰ καὶ κατὰ μέγα μέρος ἀνεκδότα νομίσματα, ἀποτελοῦντα συλλογὴν, ἥτις κατὰ τὴν τελειότητα καὶ καλλονὴν τῶν ἀντιτύπων εἶναι ὑπερτέρα πάσης ἄλλης εὐρωπαϊκῆς. Ἡ περίφημος αὕτη συλλογὴ εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν, καὶ περιεγράφη ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ K. Ἀχιλλέως Ποστολάκα (ἴδε Numism. Zeitschrift, τόμ. I, σελ. 182). Ἐν ἔτει 1855 ὁ κ. Λάμπρος ἐδημοσίευσεν σπουδαίαν βραχεῖαν μονογραφίαν ἐξ ἀνεκδότων χρυσῶν στατήρων τῶν Φιλίππων. Ἀπὸ δὲ τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας αἱ νομισματικαὶ αὐτοῦ ἔρευναι εὗρον διὰ τῆς συσχέτισεως μετὰ τῶν αὐτόθι διαμενόντων νομισματοφίλων καὶ ἀρχαιολόγων νέαν τροφήν, διὸ καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς ἀθηναίοις περιοδικοῖς συγγράμμασιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Παρισινῇ Revue Numismatique διάφορα εὐσυνείδητα ἄρθρα, ἀναγόμενα εἰς τὰ νομίσματα τοῦ μεσαιῶνος. Διὰ τῆς προκειμένης μονογραφίας ὁ συγγραφεὺς δημοσιεύει τελείαν νομισματικὴν τῆς νήσου τῶν Κυκλάδων Ἀμοργοῦ, καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιάλης, Μινώας καὶ Ἀρκεσίνης, παρέχων ἡμῖν τὴν μέχρι τοῦδε ἐγνωσμένην καὶ δι' ἀνεκδότων παρ' αὐτοῦ διπλασιασθεῖσαν ὕλην τῶν νομισματικῶν τῆς νήσου τύπων. Πραγματεύεται δὲ ταῦτα μετὰ

πειστικῆς ἀκριθείας, ἐξαντλῶν τὸ θέμα χωρὶς νὰ πλανᾶται εἰς μακρηγορίας. Ὅ,τι λέγει εἶναι σαφές καὶ ἀναγκαῖον κτλ. »C. W. Huber.»

Μετὰ τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ γερμανοῦ ἀνδρός, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα δανειζόμενοι παρὰ τῆς πραγματείας τὴν τῆς σικύας ἑρμηνείαν, πρῶτον σήμερον διδομένην ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ νομισματολόγου.

«Περί δὲ τῆς σικύας, ἥ τις ὡς κύριον σύμβολον παρίσταται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν νομισμάτων τῆς Αἰγιάλης, ὁ Cadalvene λέγει ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις ὁποῖον εἶναι τὸ ἄγνωστον τοῦτο ὄργανον καὶ εἰς ὁποίας θρησκευτικὰς τελετὰς ἐχρησίμευεν· εἰκάζει ὁμῶς ὡς ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄψεως, ὅτι ἔχει ἀναφοράντινα πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ σύμβολον εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἐπιδαύρου, θεωρεῖ τὴν εἰκασίαν τοῦ ἐπιβεβαιωμένην καὶ ὑποθέτει ὅτι ἀνηρτᾶτο ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἄνω κρίκου ἐν τῷ ναφ τοῦ Θεοῦ τῆς ὑγείας, εἰς ὃν ἦτο ἀφιερωμένον¹⁾. Ὁ Bogell περιγράφων τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον ὡς ἄγνωστον τι σύμβολον παρεμφερές ἀγγεῖον ἄνευ λαβῶν καὶ ἀνεστραμμένον, ἔχοντι δὲ ἀντὶ βάσεως κρίκον πρὸς ἀνάρτησιν, ἀπέχει τοῦ προσδιορίσαι αὐτό.²⁾ Τελος πάντων ὁ Birch³⁾ γράψας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκτεταμένην πραγματείαν φρονεῖ ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τίνα χρῆσιν ἦτο προσδιωρισμένον. Λέγει ὅτι ἐν τινι μνημείῳ τοῦ ἱατροῦ Ἰάσωνος δημοσιευθέντι ἐν ταῖς Antiquités du Cabinet de Pourtalés Gorgier (Fol. Paris, 1834, pl. XXXV.) φαίνεται ἀπεικονισμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργαλεῖον, πλησίον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τούτου θεραπευομένου ἀσθενοῦς· συμπεραίνει λοιπὸν ὅτι εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Βιτρουβίου ὀνομαζόμενος aeneus elyraeus καὶ ὑπὸ τοῦ Τιμάρχου παρ' Ἀθηναίῳ (IA. 504 f.) χαλκοῦς ὀμφαλός, ὅστις ἐκρέματο διὰ σχοινίου εἰς τὰ λακωνικὰ βαλανεῖα ἵνα δι' αὐτοῦ κανονίζηται ἡ θερμότης τοῦ δώματος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦτο σύμβολον εἶναι σικύα ὀφείλεται εἰς τὸν υἱόν μου Ἰωάννην Λάμπρον, ὅστις κατὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι ἔτει περιήγησιν ἡμῶν εἰς Ἱταλίαν, ἐρευνῶν μετ' ἐπιστημονικοῦ ζήλου τοὺς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως ἀκρωτίδας τῆς ἀρχαιότητος θησαυρούς, εἶδεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν χαλκίνων ἀντικειμένων ἐξ ἧς ὁκτὼ σκευὴ ὁμοιότατα πρὸς τὸ ἐν τοῖς νομίμασι τῆς Αἰγιάλης σύμβολον. Μαθὼν δὲ ὅτι ταῦτα εἶναι σικύαι εὐρεθεῖσαι ἐν Πομπηῇ, ἄσμενος διακοίνωσέ μοι τὴν ἀνακάλυψιν. Ὁ θέλων νὰ πεισθῇ περὶ τῆς

¹⁾ Recueil. Σελ. 226.

²⁾ Numismatic Chronicle. 1843. σελ. 174.

³⁾ Numismatic Chronicle 1843. σελ. 193.

έντελοῦς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος τοῦ ἐν τοῖς νομίσμασι τῆς Αἰγιάλης συμβόλου πρὸς τὸ τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκίνων σικυῶν, ἃς παραβάλλη τὸ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Ceci ἀπεικόνισμα ¹⁾. Ἀξιοπερίεργον δὲ εἶναι ὅτι καὶ αἱ μέχρι τοῦ νῦν ἐν χρήσει ὑέλινοι σικύαι φέρουσι σχεδὸν τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐκτός, τοῦ ὅτι ἔχουσι πλατύτερον τὸ στόμιον.

Ἡ σικύα λατινιστὶ cucurbita καὶ cucurbitula ἦτο πρὸ πάντων ὑέλινος καὶ ὀστέϊνος. Ὁ Νίκανδρος ²⁾ καὶ ὁ Κέλσος ³⁾ ἀναφέρουσι χαλκήρη, ὁ δὲ Λουκιανὸς ⁴⁾ ἀργυρᾶν. Ἡ σικύα ἦτο ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἰατροῖς· διὸ καὶ ὁ Γαληνὸς πολλαχοῦ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει διὰ μακρῶν τῆς σικύας, λέγων σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἐξῆς· «Σικύα ἐδύναται τὴν ὕλην κενῶσαι, ὀδύνην λύσαι, φλεγμονὴν μειῶσαι, ἐμπνευμάτωσιν διαφορῆσαι, ὀρέξεις ἀνακτῆσθαι, αἶτονον στόμαχον τονώδη ποιῆσθαι, μεταφέρειν ρεύματα καὶ ξηρᾶναι καὶ αἱμορραγίας ἐπισχεῖν καὶ ἐμμήνων φθοραποιοῦς δυνάμεις ἐλκύσαι καὶ ἐμμηνα κουφίσαι.» Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ σικύα ἐποίει τοσαῦτα θαυμάσια εὐκόλον εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ τις διατί εὐρίσκεται ὡς σύμβολον ἐν τοῖς νομίσμασι τῶν πόλεων ἐκείνων ἐν αἷς ἐλατρεύετο ὁ Ἀσκληπιός. Ἐκ τῶν νομισμάτων ἐπομένως μανθάνομεν ὅτι ἐν Αἰγιάλῃ πρόπει νὰ ὑπῆρχεν ἐπίσημός τις ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.»

Ἐπιτραπήτω δ' ἐνταῦθα ἡ κατὰ παρέκβασιν παρατήρησις ὅτι, καὶ νομισμάτων χαραγῇ, καὶ τύπος καὶ χάρτης καταδεικνύουσι τὴν φιλόκαλον ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ὁ συγγραφεὺς ἐφρόντισε καὶ περὶ τοῦ ὕλικου μέρους τῆς πραγματείας.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ.

Α'.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

ΕΛΘΞΕΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΕΠΙΔΗΜ
ΙΟΥΡΓΩΝΘΕΑΙΝΕΤΟΥΚΑΙΜΙΜΑΝΤΟΣΕΠΑΙΝΕΣ
ΑΙΣΤΡΑΤΩΝΑΦΡΑΣΙΚΛΕΟΥΣΝΩΡΑΝΟΝΝΕΟΠΟΙ
ΗΝΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΠΡΟΘΥΜΙΑΣΗΝΕΧΩΝ
ΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΣΤΕΤΑΣΤΟΥ. ΚΑΙ
. ΠΕΡΙ

¹⁾ Piccoli bronzi del Museo Nazionale di Napoli, distinto per categorie in dieci tavole, descritte da Carlo Ceci. Tav. VII. n° 29.

²⁾ Θηριακά, ζ. 921 καὶ παρ' Ἀθηναίῳ, θ'. 366d.

³⁾ Celsus, II. 11.

⁴⁾ Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον. Κερ. 29.

Ἦτοι:

Ἀγαθὴ τύχη.

Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπὶ δημιουργῶν Θεαινέτου καὶ Μίμαντος, ἐπαινέσαι Στράτωνα Φρασικλέους Νωρανὸν νεοποίη, εὐνοίας ἕνεκεν καὶ προθυμίας, ἣν ἔχων διατελεῖ, εἰς τε τὰς τοῦ [δήμου] χρείας καὶ

.
. περὶ

Ἐκμαγεῖον πανομοιότυπον ἐκ Μιλήτου σταλὲν μοι παρὰ τινος φίλου, περιέχει τὸ ψήφισμα τοῦτο, ἐγκεχαρᾶγμένον ἐπὶ πλακῶς λίθου λευκοῦ, μ. 1,25 πλ. 0,78 γαλλικοῦ μέτρου, εὑρεθείσης ἐν ἀγρῷ τουρκικῷ παρ' αὐτὰ τὰ εῤείπια τῆς Πριήνης (Σαμψούν). Τὰ γράμματα εἰσὶ καλῆς ἐποχῆς, καὶ ἄνευ κερκιῶν. Ὁ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος νεοποίη (ἐπιστάτης) δηλονότι οἰκοδομῆς καὶ διατηρήσεως ναοῦ τινος) Στράτων Φρασικλέους Νωρανός, ἐπεστάτησεν ἀναμφιβόλως εἰς δημοσίαν τινὰ οἰκοδομήν, ἣ δὲ βουλή ἐκτιμῶσα τὴν πιστὴν τοῦ ἀνδρὸς ὑπηρεσίαν, ἐψήφισε τὴν πρὸς ἔπαινον αὐτοῦ ἀναστήλωσιν τοῦ ψηφίσματος τούτου. Νωρανὸς ὀνομάζεται ὁ Στράτων, ἴσως διότι κατήγετο ἐκ τῆς ὀχυρᾶς τῆς Καππαδοκίας κώμης Νῶρα (τὰ), τῆς μετὰ ταῦτα Νηροασσοῦ μετονομασθείσης. Οἱ δὲ δημιουργοὶ Θεαινέτος καὶ Μίμας ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ ἐμπειστευμένοι τὰς πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου δημοσίους λειτουργίας.

Β'.

ΜΝΗΣΙΦΙΛΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΕΦΕΣΙΟΣ

[Δ]ΔΔ

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣΕΚΑΤ :

[Δ] . . .

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΠΑΤΡΟ . . . ΜΙΛΗΣΙΟΣ

.
ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΝΕΥΣ

Ἦτοι:

Μνησίφιλος Ἀρτεμιδώρου Ἐφέσιος

[Δραχμάς] 80.

Σωσίπατρος Ἐκατ[αίου].]

[Δραχμάς] 50 [20].

Ἀγαθοκλῆς Πατρο[κλέους?] Μιλήσιος.

[Δραχμάς]

Διόδωρος νέος.

[Δραχμάς]

Καὶ αὕτη εὐρέθη ἐνθα καὶ ἡ προηγηθεῖσα. Φέρεται δ' ἐπὶ πλευρᾷ κύβου μαρμαρίνου, καὶ εἶναι κατάλογος συνδρομῶν. Οἱ ἀριθμοὶ δηλοῦσι πιθανῶς δραχμάς. Δυστυχῶς, σφύρα ἐργάτου κατεκερμάτισε καὶ τοῦτον, ὡς καὶ τόσας ἄλλας ἐπιγραφάς.